



Åsa Hallengård

Antikkikahvila kolhiintuneille sydämille



Åsa Hallengård

Antiikkikahvila
kolhiintuneille
sydämille

SAGA Egmont

Antiikkikahvila kolhiintuneille sydämille

Translated by Katariina Kallio

Original title: *Antikcafé för kantstötta hjärtan*

Original language: Swedish

Copyright © 2019, 2022 Åsa Hallengård and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728557921

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Christianille

1. luku

Hautajaiset

KRISTINA

Kristina seiso i keittiössä kädet pullataikinakulhossa. Hän oli kiinnittänyt tummat hiuksensa soljilla korvien taakse, etteivät ne valuisi silmille työn aikana. Ajatukset soljuivat omalla painollaan. Oikeastaan oli hölmöä, että keittiö oli talon takana pihan puolella. Hän vietti niin paljon aikaa keittiössä, että olisi ollut mukavampaa, jos puuhaillessa olisi voinut katsella puutarhaa ja merta. Toisaalta entisaikaan keittiö oli vain palvelusväen paikka, ja kauniit maisemat oli varattu herrasväelle. Nyt oli joka tapauksessa liian myöhäistä ryhtyä muuttamaan talon pohjapiirustusta.

Ajatus muuttamisesta pulpahti nykyään yhä useammin hänen mieleensä, ja hän huokasi ajatellessaan kaikkia tavaroita, joista joutuisi hankkiutumaan eroon. Siinä pitäisi käydä läpi kokonainen elämä tai pikemminkin parin sukupolven verran elämää. Talo oli rakennettu 1900-luvun alussa ja se oli ollut siitä

lähtien hänen miehensä suvun hallussa. Se oli ollut Landskronan suurin ja kallein edustuskoti, suuren luokan ökypalatsi, josta aukesi näköala salmen yli Venin saarelle.

Kun taikina tuntui sopivan kiinteältä ja notkealta, Kristina levitti leivinliinan kulhon päälle.

Hän oli jo myynyt monia miehensä aikanaan omistamia kiinteistöjä. Jäljellä oli enää pari, ja ne hän aikoi jättää pojilleen perinnöksi. Ja sitten oli tämä talo.

Hän meni palvelusväen portaikon alla olevaan sopukkaan, joka toimitti puutarhavälinevaraston virkaa. Hän otti avainkaapista vanhan rautaisen avaimen ja punnitsi sitä kädessään. Vaikka avain ei ollut järin suuri, se oli huomattavan painava. Sillä pääsi satamassa olevaan oliivinvihreään venevajaan, jonka kaareva katto oli vuorattu mustalla tervapaperilla. Vaja oli Kristinan ainoa isänperintö. Puoliso ei ollut koskaan osoittanut mitään kiinnostusta vajaa kohtaan, todennäköisesti siksi, ettei rakennusta hänen nähdäkseen voinut saada tuottamaan rahaa. Se oli kuitenkin Kristinan oma – vaikka mitä hänkään sillä oikeastaan teki? Hän oli säilyttänyt venevajan ainoastaan tunnesyistä, ja vaikka se sijaitsi kodin lähellä, hän ei ollut vuosiin käynyt sitä katsomassa.

Nyt hänen oli kuitenkin tullut aika pohtia omistuksiaan, sillä hän oli saanut kotitalosta kyllikseen. Oli korkea aika alkaa katsoa kohti uutta elämää, mitä se sitten tarkoittikin.

Kristina oli vihdoinkin toipunut miehensä terrorista. Väkivaltainen ja pelolla hallitseva mies oli pitänyt koko perhettä pihdeissään, ja vasta hänen kuoltuaan Kristina koki päässeensä vähitellen vapaaksi. Päätettyään jäädä asumaan tähän taloon ja annettuaan itselleen riittävästi aikaa käsitellä muistojaan hän tunsu selviytyneensä voittajana. Sitä paitsi miehen kuolemasta oli

jo vuosia, eikä taloon jäämiselle enää ollut perusteita, vaan hän saattoi nyt siirtyä elämässään eteenpäin. Vaikka hän oli selvinnyt taloon liittyvistä karmeista muistoista, jo pelkkä ajatus edesmenneestä puolisoista sai yhä kylmät väreet kulkemaan selkäpiitä pitkin. Hän vilkaisi kahta ranteensa sisäsyryssä olevaa paloarpea. Vuodet olivat niitä jo haalistaneet, mutta vaikka tapahtumista taisi olla jo yli kolmekymmentä vuotta, ne olivat iäksi syöpyneet hänen ihoonsa ja sieluunsa. Lisää samanlaisia oli muuallakin hänen ruumiissaan.

Hänen poikansa Karl oli jo pitkään koettanut suostutella äitiään muuttamaan pois, mutta aika ei ollut vielä ollut kypsä. Viimeisestä suostutteluyrityksestä oli jo aikaa, ja Kristina oli kaikessa rauhassa mietittyään vihdoinkin tullut siihen tulokseen, että voisi muuttaa pois, ja kiinteistövälitysfirmojen mainokset olivat alkaneet kiinnostaa häntä.

Aina niin skarppi Karl oli muuttunut mentyään naimisiin Peterin kanssa kaksi vuotta sitten. Ehkä hän ei ollut täysin tyytyväinen työhönsä Lundissa sijaitsevassa arkkitehtitoimistossa. Kristina oli varma, ettei Karl ollut ainakaan tyytyväinen siihen, että oli joutunut muuttamaan Landskronaan Slottsgatanille Peterin asuntoon. Karl olisi halunnut aloittaa puhtaalta pöydältä ja rakentaa jotain omaa yhdessä Peterin kanssa. Karlista oli tullut entistä oikukkaampi, mutta oliko näiden kahden asian lisäksi kyse jostain muustakin? Olivatko puolisoitten välit kunnossa? Huoli kouraisi Kristinan sydäntä ja hän pudisti päätään: ihan sama, minkä ikäisiä hänen lapsensa olivat, hän ei osannut lakata huolehtimasta.

Hän ravisti päättäväisesti päätään karistaakseen ikävät ajatukset mielestään. Keittiön ikkunassa oleva adventtitähti oli

vinossa ja hän suoristi sen. Aika tuntui kiitävän kuin siivillä: joulukuu oli jo lopuillaan.

Vilkaisu rannekelloon paljasti, että taikinan piti antaa kohota vielä hyvän aikaa. Pitkä nostatusaika oli sitä paitsi aina parempi kuin liian lyhyt.

Hän ei ollut aikoihin jutellut ystävänsä Per-Olofin kanssa. Pitäisikö soittaa? Ajatus hymyilytti, sillä viime kerrasta ei oikeasti ollut kovinkaan kauaa. He olivat tavanneet tapaninpäivänä järjestetyssä jouluottelussa, sillä kummallakin oli lapsenlapsi, joka pelasi jalkapalloa paikallisseuran eli BBK:n juniorijoukkueessa. Per-Olofilla oli ollut tuttuun tapaansa BBK:n huivi kaulassaan ja miehen Charlie-koiralla huiviin sointuva sinipunainen liivi, jonka selkäosassa oli seuran logo.

Kristinan sydän laukkasi villisti, kun hän valitsi Per-Olofin numeron. Sekin hymyilytti. Vähän naurettavaahan tämä tällainen oli yli seitsemänkymppiseltä. Hän odotti, että puhelin alkoi hälyttää, ja tajusi kaivanneensa Per-Olofia. Ja ketäpä hän tässä oikeastaan edes yritti huijata: mies oli tavan takaa hänen ajatuksissaan. Hän muisteli Per-Olofin raikasta ulkoilmaihmisen tuoksua, jossa oli hiukkanen vastasahattua puuta ja aavistus mullan tuoksua. Turvallinen, lämmin mies.

”Metsästäjän puhelimesta Grisabengt.”

”Kristina täällä, olisikohan Per-Olof tavattavissa? Kuka sinä olet?”

”Bengt Rönnebergabackenista. Per-Olofin naapuri.”

”Mistä syystä sinä vastaat hänen puhelimeensa?” Kristina kysyi ja rummutti sormillaan pöytää kasvavan kärsimättömyyden vallassa. Per-Olofin puhelimeen vastasi yleensä vain mies itse. Oliko jotain sattunut? Iloisesti pamppaillut sydän jähmettyi.

”On tapahtunut onnettomuus, koira jäi auton alle.”

Kristinan ote puhelimesta tiukkeni ja sormet lakkasivat rummuttamasta pöytälevyä. Hyytävä kylmyys hiipi hänen ruumiiseensa.

2. luku

KARL

Vaikka Karl tunsikin itsensä hölmöksi, hän ei pystynyt karistamaan epämiellyttävää tunnetta. Mieltä vaivaavat asiat oli pakko miettiä pohjia myöten.

Hän vaihtoi ja painoi kaasua, ja auto reagoi käskyyn välittömästi. Hän myhäili itseksensä: ei ollut Porschen voittanutta. Lund kutistui nopeasti hänen takanaan, mutta sitä mukaa kun Landskrona läheni, kasvoi ikävä tunne, joka oli ensin vain muhinut vatsassa mutta uhkasi nyt vallata pala palalta koko miehen. Ongelmia ei päässyt pakoon auton ratissa, joten kannatti varmaan tarttua härkää sarvista ja ryhtyä ratkomaan asioita.

Oli erinomaista, että Lundin asunnolle oli vihdoinkin löytynyt ostaja. Miltei kahden vuoden naimisissa olon jälkeen hän antoi vihdoinkin periksi: he eivät Peterin kanssa enää voineet pitää hänen asuntoaan, asia oli täysin järkeenkäypä. Paikka oli ollut

enimmän aikaa tyhjiään sen jälkeen, kun hän oli muuttanut Peterin luo. Asian järjestely oli kuitenkin ottanut yllättävän paljon aikaa, eikä Karl yleensä ollut mikään hidastelija vaan päinvastoin toiminnan mies. Oliko tässä kyse sitoutumiskammosta? Ei, ei se sitä ollut. Hän päätti, ettei.

Nyt ei enää tuntunut olevan paluuta. Vanha koti, viimeinen side entiseen poikamieselämään, oli jäänyt lopullisesti taakse. Toisaalta yhteinen elämä Peterin kanssa muuttui todellisemmaksi, lapset, uusi koti ja kaikki muu.

Ajatus lapsista sekä hermostutti että herätti toiveikkaita tunteita. Hän oli aina haaveillut vanhemmuudesta eikä olisi enää halunnut odottaa hetkeäkään, mutta Peterin kodista ei ollut perheasunnoksi, vaan oli syytä löytää jotain käytännöllisempää ja lapsilähtöistä mutta toisaalta kuitenkin esteettisesti miellyttävää. Peterin jugendhuonekaluista pitäisi hankkiutua eroon, samoin kaikesta muustakin krääsästä, jota mies oli haalinut ympärilleen. Tarvittiin uusia, hyvännäköisiä designklassikoita, jotka sointuisivat niihin harvoin esineisiin, jotka Karl oli vanhasta asunnostaan säästänyt. Tuloksena olisi tyylipuhdas skandinaavinen koti – kaikki se museokama, johon Peter oli ihastunut, kolonialistinen rihkama muhkeine tyynyineen ja tummine huonekaluineen, saisi lähteä.

Alussa kaikki oli ollut varsin yksinkertaista ja mutkatonta, kun kumpikin vielä asui tahollaan eikä heidän kahden lisäksi kellään muulla ollut aavistustakaan heidän suhteestaan. Ensitapaamisella Kristinan järjestämällä lounaalla syntynyt sähkölataus, joka oli vetänyt heitä magneetin tavoin toistensa luo, oli poissa: nyt tuntui siltä kuin kumpikin olisi magneetin negatiivinen napa.

Karl tiesi oikeastaan syynkin, mutta asian ajatteleva tuntui vaikealta, koska ongelma tuntui mahdottomalta ratkaista. Miten päin Karl tilannetta kääntelikin, fakta oli fakta: Peterin perhe ei pitänyt hänestä, ei etenkään Peterin äiti ja toinen sisar. He inhosivat Karlia eivätkä hyväksyneet hänen ja Peterin avioliittoa, ja miten paljon Karl ponnistelikin voittaakseen heidät puolelleen, reaktio pysyi jäätävänä. Peterin isä pelkäsi vaimoaan ja teki kuten tämä käski, eikä sisar vaikuttanut sen täysipäisemmältä kuin äitinsäkään. Vaikka kyse oli Karlin appivanhemmista ja Peterin perheestä, Karlilta tuntui usein siltä kuin nämä kohtelivat häntä kuin huonekalua: kukaan tuskin huomasi hänen läsnäoloaan, vaivoin edes tervehti.

Tulevaisuutta koskeva lievä hermostunut toiveikkuus oli vaihtunut johonkin, joka tuntui painavan häntä tiukemmin auton istuinta vasten ja suoraan kohti moottoritien asfalttia.

3. luku

KRISTINA

Kristinaan tuli vauhtia: pullataikina unohtui, kun hän alkoi kiskoa takkia ylleen. Toinen käsi takin hihassa ja toisella puhelinta korvalla pidellen hän huudahti:

”Mitä ihmettä! Charlie ei ole mikä tahansa koira vaan Per-Olofin tärkein ystävä. Sano Per-Olofille, että olen tulossa.” Hän katkaisi puhelun, pudotti puhelimen taskuunsa ja sujautti vapautuneen käden takin hihaan.

Hän nappasi vauhdissa auton avaimet ja laukun mukaansa, avasi raskaan tammioven ja pamautti sen perässään kiinni täysin piittaamatta mereltä puhaltavasta jäisestä viimasta, joka nipisteli poskia. Hän ei jaksanut ärtyä edes Skoonen talvelle tyypillisestä jäisestä ja lumisesta maasta, joka yleensä tuntui niin ankealta, vaan rynnisti Jaguariinsa. Sydän laukkasi rinnassa ja mielessä oli vain ajatus Per-Olofista. Hän ajoi suoraan Strandvägenille. Nopea vilkaisu taustapeiliin paljasti, että keittiöön oli jäänyt valo.

Nyt ei ollut aikaa pohtia mokomaa, ei edes suuntamerkin näyttämistä. Hän polkaisi kaasun pohjaan ja suuntasi suorinta tietä kohti Per-Olofin maatilaa. Ajonopeus ja syke kasvoivat samaa tahtia.

Landskrona jäi taakse, ja Kristinan ajatukset olivat niin sekaisin, ettei hänellä ollut käsitystä siitäkään, miten hän ajoi pelastuslaitoksen kiertoliittymästä. Nopeus vain kiihtyi, samoin sydämen lyönnit. Charlie oli pitänyt Per-Olofin elämän syrjässä kiinni Eivor-vaimon kuoleman jälkeen. Siitä oli nyt jo miltei kolme vuotta, ja kun Kristina ja Per-Olof olivat ensimmäisen kerran tavanneet antiikkikurssilla, vaimon menetyksen aiheuttama suru oli yhä ollut kuin avoin haava. Kristina miltei kadehti sitä, että joku saattoi rakastaa puolisoaan noin paljon. Hänen oma elämänsä oli kulkenut täysin toista rataa. Mies oli kyllä muuttunut paljon sen jälkeen, kun he olivat tutustuneet, ja hänestä oli tullut iloisempi sitä mukaa kuin kurssi eteni ja toi uusia ystäviä. Eivorin menetyksen aiheuttama suru oli epäilemättä yhä olemassa, ja sen lisäksi nyt oli ehkä tullut lisää surtavaa.

Miesparka. Charlie oli ollut uskollinen ystävä, paras kaikista. Koira oli kieltämättä erikoistapaus, ja Kristinan silmät täyttyivät kyynelistä hänen ajatellessaan pientä Esteriä ja sitä, miten tyttö suhtautuisi asiaan, jos Charlie tosiaan olisi kuollut. Näiden kahden välinen side oli jotain ainutlaatuista.

Ennen kuin huomasikaan, Kristina oli körötellyt niin pitkän pätkän maantietä, että joutui palaamaan takaisin. Hän pysäytti auton ja peruutti tien varressa olevalle pihatielle. Sitten hän tarttui ohjauspyörään molemmin käsin ja sulki hetkeksi silmänsä. Nyt oli pakko keskittyä ja saada sydämen laukka tyyntymään. Hän pyyhki poskille valuneet kyyneleet ja päätti

ajaa rauhallisemmin. Per-Olofille ei olisi mitään hyötyä hysteerisestä naisesta, ja vielä vähemmän siitä, että hän ajaisi kolarin.

Lopulta hän löysi Rönnebergan mäelle johtavan pikkutien. Hän pakottautui ajamaan rauhallisemmin, ja tieto lähenevästä päämäärästä rauhoitti sydämen sykkeen niin, että se oli melkein normaali siinä vaiheessa, kun hän käänsi auton pihapiirin mukulakiveykselle.

Pihassa nökötti mitenkuten pysäköity vanha Volvo, ja sen vierellä seisoj mies, joka väänteli hattua kourissaan kuin hämmentynyt koulupoika. Kristinasta näytti siltä, että hänen ilmestymisensä paikalle olisi aiheuttanut ainakin lievää helpotusta, ainakin miehen käsi nousi epävarmaan tervehdykseen, joka näytti melkein vilkutukselta. Kristinan kompiessä ulos autosta mies ojensi kätensä.

”Grisabengt. Päivää. Se olin siis minä, joka...”

”Tiedän kyllä. Missä he ovat?” Kristina tarttui ojennettuun käteen.

Mies alkoi tepastella levottomana paikallaan.

”Tuolla takana”, hän sanoi ja osoitti sormi vapisten auton taakse.

Kristina veti keuhkot täyteen raikasta, viileää ilmaa. Hän kiersi Volvon toiselle puolelle ja nyyhkäisi.

Per-Olof istui maassa pidellen Charlien päätä polvellaan. Hän silitti koiran päätä korvien välistä kohti niskaa.

Kristina meni Per-Olofin luo, kyykistyi hänen viereensä ja laski kätensä hänen olkapäälleen.

”Tulin niin pian kuin pystyin. Miten koira voi?”

”Tekee jo lähtöä.” Per-Olofin ääni murtui ja hänen hartiansa tärisivät. Kauankohan mies oli jo istunut täällä ulkona? Kristina

laskeutui polvilleen ja halasi Per-Olofia. Hetken päästä Charlien ruumis värähti. Säpsähdys siirtyi Per-Olofiin niin, että Kristinakin tunsu sen käsissään ja käsivarsissaan.

”Nyt se on kuollut. Voi Kristina, miten minä selviydyn tästä, Charlie oli paras ystäväni.” Ääni tukahtui nyyhkytykseen.

Per-Olof hautasi päänsä Kristinan kaulaa vasten. Kristina katsoi sen yli Grisabengtiä, joka oli tullut heidän luokseen. Heidän katseensa kohtasivat.

”Miten kaikki oikein tapahtui?” Kristina kysyi.

”No kun minä...”, mies änkytti ja hänen katseensa kiersi koirasta Kristinaan ja edelleen Per-Olofiin.

”Kokoa itsesi ja vastaa.” Kristinan katse tiukkeni ja lämmin adrenaliinihyökky päihitti sään koleuden.

”Olin ajelemassa tuossa tiellä, kun auto alkoi liukua jäällä ja lähti käsistä. Toisen etulyhdyn kohdalta kuului tömäys, tai ehkä hiukan lampun alapuolelta. Olen hirveän pahoillani. Tiedän että metsästäjä, siis Per-Olof, oli murheen murtama, kun Eivor kuoli, ja koira pelasti hänen oman henkensä.” Mies katseli kuluneiden työkenkiensä kärkiä.

Tämä mies oli sentään jäänyt odottamaan siihen saakka, että Kristina tuli paikalle – ja Kristina itse oli ajanut kuin heikkopäinen. Aivan yhtä hyvinhän se olisi voinut olla hän, joka... Kristinan ilme pehmeni ja hän rentoutui hiukan.

”Vahinkohan se oli. Minä voin nyt jatkaa tästä, aja sinä vain kotiin.”

Grisabengt lähti.

Mitähän nyt sitten pitäisi tehdä? Nopea vilkaisu Per-Olofiin ratkaisi asian: täällä tarvittiin nyt joku, joka ottaisi ohjat käsiinsä. Sitä paitsi mies piti saada sisälle taloon, hänen huulensa olivat jo siniset ja hän oli ilman kunnon päällysvaatteita; vanha Helly

Jos pidit Clare Pooleyn Totuushaasteesta, rakastat Antiikkikurssi-kirjasarjaa! Sydäntälämmittävän feelgood-sarjan toinen osa kertoo antiikin maailmasta ja ystävydestä.

Per-Olofin rakas Charlie-koira jää auton alle, ja Kristina järjestää koiran muistoksi hautajaistilaisuuden. Hautajaiset keräävät yhteen antiikkikurssilla tutustuneet ystävät.

Paljon on tapahtunut kaksi vuotta sitten päättyneen antiikkikurssin jälkeen. Kristina on muuttoaikeissa ja pohtii Karl-poikansa tilannetta. Karlin ja Peterin suhde on kriisissä, eikä Peterin perheen nuiva suhtautuminen auta asiaa. Klaran huolena on Ester-tyttären ilkeä luokkatoveri. Maria romahtaa työuupumuksesta, ja hänen puolisonsa Martinin mielessä alkaa itää ajatus antiikkikahvilasta. Kristinan omistama vanha rantavaja ratkaisee yllättäen monta pulmaa.

Antiikkikahvila kolhiintuneille sydämille on sydäntälämmittävän Antiikkikurssi-trilogian toinen osa.

Åsa Hallengård on ruotsalainen kirjailija ja opettaja, joka tunnetaan kotimaassaan Antiikkikurssi-kirjasarjasta. Hänen feelgood-kirjansa sijoittuvat Landskronan tunnelmallisiin maisemiin.